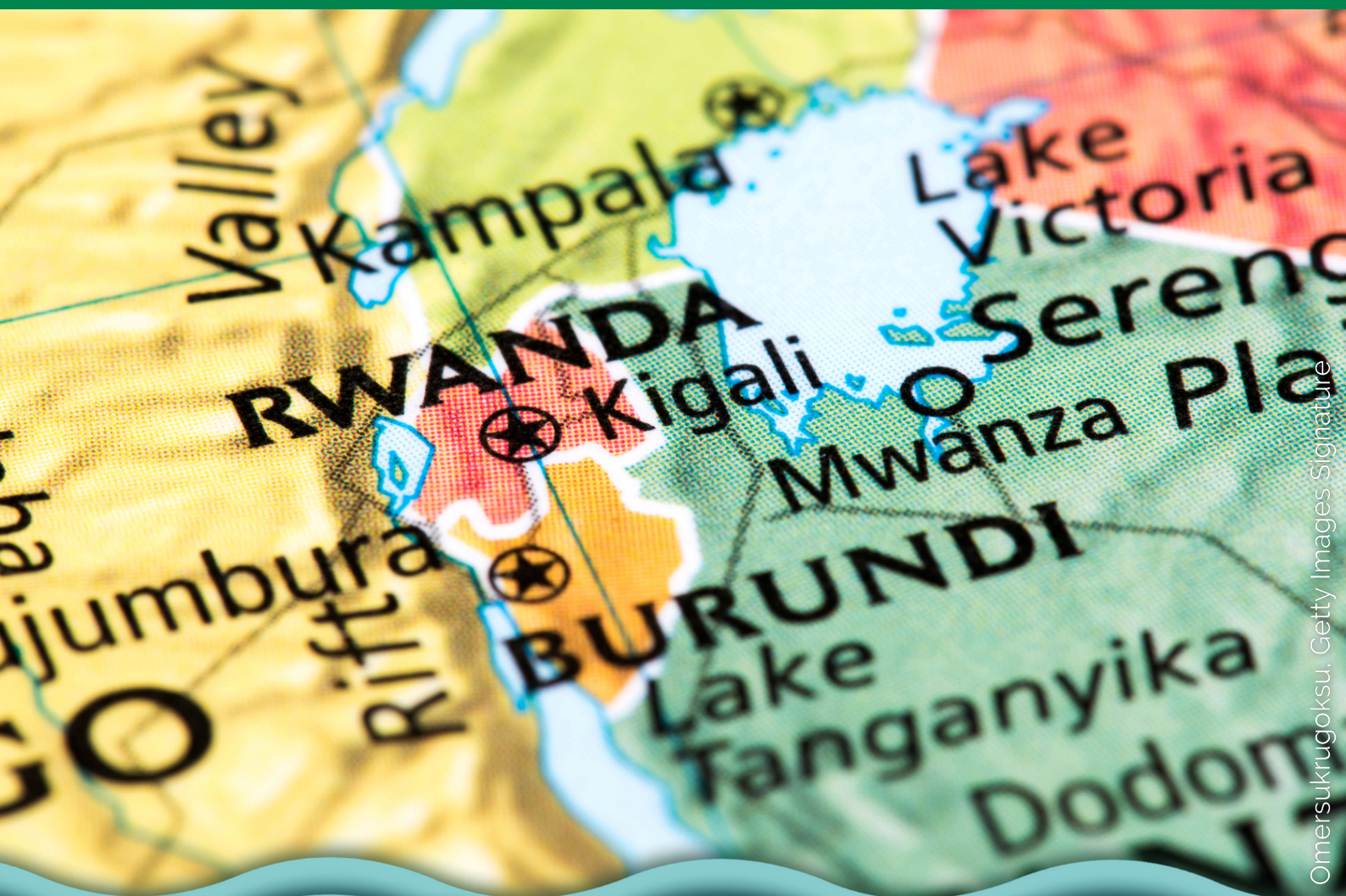

ЕКОЛОГІЯ
ПРАВО ЛЮДИНА

Верховенство права для захисту довкілля

Екологічні причини ТА НАСЛІДКИ ГЕНОЦИДУ у Руанді

Екологічні причини та наслідки геноциду у Руанді

Короткий виклад деталей:

Геноцид, який є однією із найгірших форм насильства, завжди призводив до жахливих соціально-економічних та екологічних наслідків. Останнє десятиліття 20-го століття було найбурхливішим за всю історію Руанди. Країна була спустошена громадянською війною, геноцидом, масовою міграцією, хворобами, поверненням біженців та руйнуванням довкілля. Сім'ї Руанди постраждали від таких наслідків, як смерть, хвороби, інвалідність, бідність.

Дослідження Африканського центру конструктивного вирішення суперечок (ACCORD) було спрямоване на оцінку екологічних причин та наслідків геноциду у Руанді. Основні дані, використані у цьому аналізі були отримані у результаті польових досліджень, проведених у містах Чянгугу та Бутаре. Отримані емпіричні дані та вторинні джерела даних свідчили про те, що геноцид у Руанді знищив не лише людські ресурси але й природні ресурси, що мало серйозні негативні наслідки довкілля.

Руанда є крихітною республікою, що не має виходу до моря, розташована на південь від екватора у Східній і Центральній Африці. Країна обмежена озером Ківу та річкою Русізі на заході, на півдні річки Рухва і Аканьяру, на сході річкою Акагера і на північному заході ланцюгом вулканів. Сусідами Руанди є Уганда на півночі, Бурунді на півдні, Танзанія на сході та Демократична Республіка Конго на заході та північному заході.

У останнє десятиліття 20-го століття майже кожне руандійське домогосподарство постраждало від принаймні одного з наступного: громадянська війна, внутрішнє переміщення, масова еміграція, політичні зміни, повернення біженців, знищення природних ресурсів і, що найжахливіше, геноцид. Крім того, погіршення довкілля, спричинене масовими переміщеннями населення, завдало країні величезних економічних збитків. Уряд доклав серйозних зусиль переселити людей, надавши більше землі. Однак це призвело до знищення біорізноманіття та природних ресурсів. Ліси та рідколісся зазнали наруги, про що свідчить зменшення площі національних лісів Ньонгве та Акагера після геноциду.

Проблеми, які були пов'язані із малочисельністю землі, звичайно, недостатньо, щоб пояснити звірства, які мали місце у Руанді. Такі країни, як Бельгія та Свазіленд, такі ж маленькі, як Руанда, але вони ніколи не зазнавали геноциду. Таким чином, бідність, перенаселення та безробіття не є визначальними причинами геноциду в Руанді, але є одними з факторів, які сприяли вербуванню збройних формувань серед молодих людей, яким було нічого втрачати, безпосередньо до 1994 року. Коротко кажучи, коріння геноциду у Руанді лежить у колоніальній спадщині країни, неправильному розумінні демократії та інших непрямих факторах, таких як функціонування світового ринку, величезна бідність, класовий поділ у руандійському суспільстві та цинічна байдужість західних правлячих класів

Фокус цього дослідження стосувався таких ключових аспектів, які мали значний вплив на довкілля – знищення біорізноманіття, вирубка лісів, сільське господарство та

сільськогосподарська діяльність, житло та будівництво нових об'єктів, джерела палива та енергії, поширення малярії внаслідок вирубки лісів.

Вплив на довкілля

Стан біорізноманіття

Руанда є частиною регіону Альбертинського рифту і вважається біологічною гарячою точкою. Тут мешкають різноманітні ендемічні ссавці, птахи, метелики, риби та амфібії. Вимоги щодо високої щільності населення та збільшення дефіциту землі призвели до широкомасштабного перетворення природних середовищ існування для видобутку корисних копалин, сільського господарства та діяльності людини. Браконьєрство кількох видів, у тому числі гірських горил, оленя та слона, для торгівлі та споживання зростало. Стан так званих "біологічних гарячих точок" у країні ще більше загострювалось через велику кількість біженців і репатріантів у таборах після геноциду та на ділянках переселення, посилення впливу на природне середовище для базового виживання. Країна також втратила біорізноманіття водно-болотних угідь. Втрата цього цінного активу була спричинена обширним дренажем та зрошенням, меліорацією для виробництва рису, вирощуванням цукрової тростини та випасанням худоби під час сухого сезону. Це призвело до руйнування та погіршення стану довкілля.

Знищення лісів.

Природні ліси займали 36% території країни, але з 1990 року ліси скоротилися на 78%, згідно із даними UNEP. У 1960 році лісовий покрив становив 607 000 га, але до 1995 року він зменшився до 221 000 га, а із часу геноциду вирубка лісів зростала зі швидкістю 7% на рік. Країна має один із найвищих показників вирубки лісів у Центральній Африці. Це значною мірою пов'язано із нестачею землі, яка є критичною проблемою та, можливо, сприяла геноциду. Безземельні становило 11,5% населення, близько 29% володіли менш ніж 0,2 га землі та 60% менше ніж 0,5 га. Після геноциду відбулося масове вирубування лісів. Це було зроблено із метою надання більшої частини землі для переселення біженців і переміщених осіб, дров, лісозаготівель для поселень і будівництва доріг. Надмірний випас худоби та культивування призвели до вирубки лісів. З 1993 по 2006 рік охоронювані території були скорочені на 92%. Наприклад, національний парк Акагера, а також ліси Гішвасті та Мукура були деякими із територій, які були частково очищені та зменшені у розмірах для будівництва таборів для біженців та переселення репатріантів. Під час геноциду було знищено близько 15 000 га лісів і 35 000 га пошкоджено. Також ліси та лісові масиви зменшилися на 64%, щоб задовольнити потреби зростаючого населення та із метою переселення. Крім того, було визначено, що такі фактори, як незаконна рубка лісу та вирубка дерев, виробництво деревного вугілля, сільськогосподарська практика, видобуток корисних копалин, бджільництво та лісові пожежі впливали на національні лісові резерви.

Сільське господарство та сільськогосподарська діяльність

Зростання міст Бутаре та Чангугу після геноциду збільшило безробіття та кількість людей, які були змушені займатися натуральним сільським господарством. Натуральне сільське господарство велось у районах навколо будинків і на околицях міста. До геноциду всі домогосподарства із передмість Бутаре жили за рахунок сільського господарства із пов'язаними видами діяльності та більше 90% після геноциду. Єдина відмінність полягала у тому, що щоденна робоча діяльність зросла після геноциду через брак землі для тих, хто мігрував до міста. Результати дослідження також показували, що домашнє господарство було найважливішим джерелом доходу до геноциду (75%), а після геноциду кількість домогосподарств, залучених до ведення сільського господарства, зменшилася до 57% через брак землі для тих мігрантів із сільської місцевості, які переїхали у міські райони.

Крім того, через дефіцит сільськогосподарських угідь водно-болотні угіддя почали все частіше використовуватися після геноциду. Дослідження, показало, що водно-болотні угіддя складали приблизно 165 000 га землі, 92 000 га із яких використовувалось для сільськогосподарських і рибальських цілей. UNEP, ПРООН та Уряд Руанди також підтвердили безладне перетворення водно-болотних угідь у сільськогосподарські поля, що призвело до втрати здатності водно-болотних угідь до живлення та очищення, яка є важливою для виживання певних видів флори та тваринного світу.

Житло та будівництво нових об'єктів

У 1996 році уряд Руанди запровадив національну політику поселення людей, яка була зосереджена на груповому поселенні. Проте, великі площі лісів знищувалися для переселення домогосподарств. Під час геноциду численні об'єкти були зруйновані, а будівництво нових об'єктів мало серйозний негативний вплив на довкілля. У деяких районах ліси були знищені для створення нових об'єктів, що призвело до ерозії ґрунту. У Бутаре та Чангугу опитування та спостереження показало, що невеликі природні ліси та лісові масиви значно зменшилися після геноциду. Респонденти виділили такі причини: переселення, використання палива, комерційні цілі та будівництво. Основним будівельним матеріалом після геноциду було дерево. Лісоматеріали та інші вироби із деревини для будівництва сприяли вирубці лісів у районах Бутаре та Чангугу.

Джерела палива та енергії та вирубка лісів

Вирубка лісів посилювалась домогосподарствами, які шукали деревину як джерело енергії, оскільки вони не могли дозволити собі електроенергію, хоча вони жили у міських та напівміських районах Бутаре та Чангугу. На думку більшості опитаних домогосподарств (75%), основним джерелом палива були і залишались дрова та деревне вугілля для приготування їжі та освітлення. Парафін використовували 82% домогосподарств. Під час

польового опитування 84% домогосподарств заявили, що вони мали легкий доступ до деревного вугілля до геноциду, але доступ до джерел деревини зменшився після геноциду для 67% домогосподарств. Обмежений доступ до джерел деревини посилювався тим фактом, що залежність від деревного вугілля як основного джерела енергії зросла із 28% до геноциду до 49% під час дослідження. Домогосподарства повідомили, що деревина стала дефіцитна та дорога через екологічну політику уряду щодо захисту лісів від знищення людьми, які використовували дрова та деревину для приготування їжі та будівництва. Обмежений доступ до основних потреб у поєднанні із високим попитом призвело до ситуацій, у яких виникали конфлікти.

Поширення малярії

Первинне дослідження також показувало, що зараз малярія стала очевидною у Сіангугу та інших областях, де раніше це було рідкістю. Більшість лідерів повідомили, що після геноциду малярія стала проблемою із серйозними наслідками для більшої частини населення. Лідери пояснювали поширеність хвороби поганим природокористуванням і бідністю. Для боротьби з цією хворобою у країні було впроваджено Національну програму контролю за малярією .

Висновок

Геноцид у Руанді був трагедією, під час якої було вбито понад 800 000 людей. Як і інші геноциди у світі, геноцид у Руанді був складним із багатовимірними причинами та наслідками.

Екологічні причини, такі як брак землі, зростаючий тиск населення на землю лише погіршили обставини, які призвели до геноциду. Серйозної шкоди довкіллю було завдано під час і після геноциду масовим переміщенням біженців і внутрішнім переміщенням людей. Проте найбільш серйозним впливом на довкілля у Руанді було збільшення вирубки лісів для цілей будівництва житла, будівництва нових об'єктів, використання деревини для отримання енергії та, що найважливіше, розчищення лісових масивів для сільськогосподарських потреб. Масштабне вирубування лісів призвело до втрати біорізноманіття та генетичних ресурсів. Більше того, через обмеженість доступних земель багато водно-болотних угідь у країні були знищені через неправильне використання, а ерозія ґрунту посилилася через надмірне випасання худоби. однак, була певна надія у Руанді. Країна мала національне планування та політичну основу, «Бачення Руанди до 2020 року». У цьому документі обговорювалась взаємодія між населенням, здоров'ям та довкіллям і визначалося, що проблеми у країні не можна було вирішити окремо. Такі грандіозні рамки політики були поширеними серед більшості африканських країн, але проблема полягала у реалізації, особливо у такій країні, як Руанда, де існувала величезна несправедливість і зберігалась недовіра після геноциду.

Висока щільність населення, дефіцит природних ресурсів, таких як земля, у поєднанні із надмірним використанням наявних природних ресурсів посилили погіршення довкілля. Необхідно було запровадити цілісний та комплексний підхід до управління довкіллям у світлі складних проблем, які виникли внаслідок геноциду. Вони повинні були включати політику, яка запроваджувала та сприяла використанню економічно ефективних альтернативних варіантів енергоспоживання для зменшення тиску на деревину та лісові ресурси як джерела енергії. Переселення та перерозподіл руандійців після геноциду був основним фактором, що сприяв поточному тиску на довкілля та таким проблемам, як поширення малярії, які могли погіршитись через погану практику перерозподілу та переселення у поєднанні із невідповідними медичними закладами. Багато було зроблено у Руанді, щоб оговтатися від руйнівних наслідків геноциду, але попереду ще довгий шлях. Залишається лише сподіватися, що нинішнє покоління та наступні покоління не допускать тих самих помилок, що й у минулому.

Список використаних джерел:

<https://www.accord.org.za/ajcr-issues/environmental-causes-and-impacts-of-the-genocide-in-rwanda/>;